

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Zdeňkou Burdovou ve věci

žalobce: **JUDr. Vladimír Plášil, LL.M.**
bytem [redacted]
zastoupený advokátkou JUDr. Libuší Svobodovou
sídlem Nad Štolou 18, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: **ČR - Ministerstvo spravedlnosti ČR, IČO 00025429**
sídlem Vyšehradská 16/424, 128 10 Praha 2
za nějž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 238 540 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 238 540 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. od 22. 12. 2017 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 900 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, doručenou zdejšímu soudu dne 27. 12. 2017, domáhal na žalované zaplacení částky 238 540 Kč s příslušenstvím. V žalobě žalobce uvádí, že je soudním exekutorem Exekutorského úřadu Praha 7, kdy jako exekutor byl pověřen provedením exekuce na majetek povinného B [redacted] G [redacted] a to usnesením Okresního soudu Praha-východ ze dne 12. 4. 2011, č. j. [redacted] pro uspokojení pohledávky

oprávněné společnosti SUNKINS a.s. ve výši 1 012 048 Kč na základě exekučního titulu – rozsudku pro zmeškání Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2010, č. j. [REDAKCE]. Tento rozsudek nabyl právní moci dle 7. 4. 2010 a vykonatelnosti dne 18. 5. 2010. Proti usnesení Okresního soudu Praha-východ ze dne 12. 4. 2011, č. j. [REDAKCE] podal povinný odvolání, které bylo Krajským soudem odmítnuto. Usnesením Okresního soudu Praha-východ ze dne 17. 2. 2012, č. j. [REDAKCE] byla exekuce na majetek povinného zastavena, kdy výrokem II. usnesení o zastavení exekuce byla povinnému uložena povinnost zaplatit soudnímu exekutorovi (žalobci) náhradu nákladů exekuce ve výši 238 540 Kč, a to do 3 dnů od právní moci usnesení. K zastavení exekuce došlo proto, že při doručování exekučního titulu nebyl dodržen postup dle občanského soudního řádu, přičemž exekuční titul nebyl řádně doručen a není tedy vykonatelný. Toto usnesení bylo změněno usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. [REDAKCE] ve výroku II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a ve výroku III. tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů exekuce. Dále bylo rozhodnuto, že povinnému se nepřiznává náhrada nákladů odvolacího řízení. Nepřiznání náhrady nákladů exekuce žalobci Krajský soud v Praze odůvodnil tím, že exekuce byla zastavena pro nevykonatelnost exekučního titulu v důsledku vady při doručování povinnému, i když byl exekuční titul opatřen doložkou právní moci a vykonatelnosti. Z toho důvodu by náklady exekučního řízení neměly zůstat na straně povinného, neboť jím náklady způsobeny nebyly, když došlo k chybnému vyznačení doložky soudem prvního stupně. Žalobce jako soudní exekutor provedl exekuci řádně a v souladu s usnesením, kterým byla exekuce nařízena. To, že je rozsudek Městského soudu v Praze způsobitým exekučním titulem, který je vykonatelný, konstatoval rovněž Krajský soud v Praze v usnesení ze dne 27. 8. 2012, č. j. [REDAKCE].

[REDAKCE] Exekuční titul byl opakovaně přezkoumáván v exekučním řízení i v řízení o žalobě na obnovu řízení, která byla zamítnuta usnesením Městského soudu v Praze, č. j. [REDAKCE] ve spojení s potvrzujícím usnesením Vrchního soudu v Praze, č. j. [REDAKCE] ze dne 21. 6. 2012, kdy oba soudy shledaly, že nebyly uplatněny skutečnosti, které by odůvodňovaly povolení obnovy řízení. Až do vydání usnesení Okresního soudu Praha-východ č. j. [REDAKCE] ze dne 6. 12. 2013 byl tedy soudy opakovaně konstatován a potvrzen závěr, že se jedná o vykonatelný exekuční titul. Od vydání usnesení Okresního soudu Praha-východ ze dne 12. 4. 2011, č. j. [REDAKCE] byla exekuce prováděna, kdy v době rozhodnutí o jejím zastavení již byla provedena. Z toho důvodu žalobce vydal příkaz k úhradě nákladů exekuce ze dne 9. 8. 2013, č. j. [REDAKCE] který nabyl právní moci dne 28. 8. 2013. Z uvedených skutečností je zřejmé, že žalobce neměl důvod pochybovat o vykonatelnosti exekučního titulu, který byl opatřen doložkou právní moci a vykonatelnosti, kdy Okresní soud Praha-východ nařídil exekuci, provedení nařízené exekuce tedy byla povinnost žalobce. Nebylo tedy v možnostech žalobce pochybovat o vykonatelnosti exekučního titulu, kdy za žádných okolností nebylo zjevné, že by exekuce měla být neúspěšná. V souvislosti s provedením exekuce žalobci vznikly náklady, které vynaložil, a dále nárok na odměnu v souladu se zák. č. 120/2001 Sb. Žalobce odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2006, sp. zn. I ÚS 290/05, ve kterém Ústavní soud mimo jiné uvádí, že *vzhledem k premise, že náklady exekutora musí být nabrzeny, tedy musí být zajištěna úplata, jak zaručuje § 3 zák. č. 120/2001 Sb., není možné náhradu nákladů exekutora odmítnout s odkazem na subsidiární užití občanského soudního řádu pro nedostatek procesního zavinění. Náklady exekuce tedy musí hradit buď povinný, a není-li to možné, tedy jestliže soud dospěje ke závěru, že jsou důvody pro to, aby neuložil povinnost k náhradě nákladů řízení povinnému, musí být rozhodnuto o uložení povinnosti náhrady nákladů oprávněnému. Oprávněný tak musí při podání návrhu na provedení exekuce toto riziko s ohledem na možnosti povinného zvažít.* Škodu, která žalobci vznikla, vyčíslil na 238 540 Kč, kdy se jedná o odměnu soudního exekutora podle § 5 a § 6 vyhl. č. 330/2001 Sb. ve výši 193 640 Kč, hotové výdaje soudního exekutora podle § 13 odst. 1 vyhl. č. 330/2001 v paušální výši 3 500 Kč a zákonné DPH ve výši 41 400 Kč. Tyto náklady byly vyčísleny taktéž v příkaze k náhradě

nákladů exekuce č. j. [REDAKCE] ze dne 9. 8. 2013, který nabyl právní moci dne 28. 8. 2013. Žalobce dále odkazuje na náleze Ústavního soudu ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. I ÚS 2511/16, dle kterého *zavinění na zastavení exekuce je primárně na straně státu, kdy za tohoto stavu věci by to měl být právě stát, kdo ponese náklady*. Ústavní soud uzavírá, že náhrady se lze domáhat dle zák. č. 82/1998 Sb. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2012, sp. zn. III ÚS 218/12 *vyznačení doložky právní moci na rozhodnutí, které dosud není pravomocné, je ve smyslu ustanovení § 13 zák. č. 82/1998 Sb. nesprávným úředním postupem a stát odpovídá za zákonem stanovených podmínek za škodu, která vznikla, byl-li na základě takto vyznačené doložky právní moci podán návrh na soudní výkon rozhodnutí*. Z výše uvedených důvodů uplatnil žalobce vůči žalované nárok na náhradu škody přípisem ze dne 7. 11. 2016. Žalovaná přípisem ze dne 9. 11. 2016 potvrdila příjem této výzvy. Ke dni podání žaloby žalovaná nároku žalobce nevyhověla. Vedle jistiny požaduje žalobce také úhradu zákonného úroku z prodlení ze žalované částky od 22. 12. 2017 do zaplacení a náhradu nákladů řízení.

2. Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 5. 2. 2018, doručeným soudu téhož dne tak, že navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu, učinila nesporným, že se žalobce obrátil na žalovanou žádostí o odškodnění, podanou dne 8. 11. 2016. Ve vyjádření žalovaná uvedla, že uplatněný nárok posoudila tak, že v daném případě došlo k nesprávnému úřednímu postupu, jímž je nesprávné vyznačení doložky právní moci na rozsudek, který nebyl řádně doručen a tudíž právní moci a vykonatelnosti nemohl nabýt. Z obsahu žalobcova podání však vyplývá, že bezprostřední příčina vzniku škody a rovněž příčina zásahu do práv žalobce je žalobcem spatřována v rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. [REDAKCE] jímž bylo rozhodnuto, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů exekuce; žalobce tedy polemizuje s právním názorem soudu, který se promítl do soudního rozhodnutí, které je však pravomocné, tj. nedošlo k jeho zrušení pro nezákonnost. Při projednávání žádosti o náhradu škody však nelze věcně přezkoumávat jednotlivá rozhodnutí soudů. Věcně přezkoumávat obsah soudních rozhodnutí může pouze soud, jenž je nadřízený soudu, který rozhodnutí, s nímž účastník řízení nesouhlasí, vydal, a to v rámci řádných či mimořádných opravných prostředků. K tomu ale v daném případě nedošlo, resp. ze skutkových tvrzení v žádosti uvedených nevyplývá, že by v rámci využití mimořádného opravného prostředku došlo ke zrušení usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. [REDAKCE] pro nezákonnost. S ohledem na uvedené žalovaná konstatovala, že v daném případě není dána bezprostřední příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem (chybným vyznačením doložky právní moci na nepravomocný rozsudek) a vznikem škody (nepřiznáním náhrady nákladů exekuce), resp. příčinná souvislost byla přetržena usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. [REDAKCE] jímž bylo rozhodnuto, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů exekuce. Vzhledem k tomu, že nejsou splněny všechny podmínky, s nimiž zákon č. 82/1998 Sb. spojuje přiznání náhrady škody, nemohla žalovaná žádosti o její náhradu vyhovět, a to ani zčásti. Současně žalovaná odkazuje na náleze Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1619/11, dle kterého *je to exekutor, který má z úspěšného provedení exekuce zisk, ale současně nese i riziko, že majetek povinného nebude dostatečovat k uspokojení oprávněného, ale i nákladů exekuce, přičemž jej nelze bezdůvodně přenášet na osobu oprávněnou. Skutečnost, že v konečném důsledku nebudou uspokojeny všechny jeho nároky, není protiústavní. Riziko, které exekutor nese, je odůvodněno a do značné míry kompenzováno jeho, v podstatě monopolním, postavením při provádění exekucí. Citované stanovisko odkazuje na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci van der Musselle proti Belgii (rozsudek ze dne 23. 11. 1983), v němž bylo zdůrazněno, že rizika podstupovaná v souvislosti s výkonem určité profese, včetně rizika neuhrazení odměny za odvedenou práci, jsou vyvažována výhodami souvisejícími s touto profesí*.
3. Soud postupoval v souladu s § 115 o. s. ř. a nařídil ve věci jednání na den 18. 4. 2018, kdy k tomuto jednání se dostavili žalobce i žalovaná. Žalobce na jednání přednesl žalobu shodně jako ve svém návrhu, kdy dodal, že exekutor není soukromou osobou a je chráněn jako jiné

osoby. Žalovaná se žalobou nesouhlasí, přednáší shodně jako ve svém vyjádření a doplňuje námitkou promlčení, kdy rozhodnutí Krajského soudu v Praze sp.zn. [REDAKCE] ze dne 25.4.2014 nabylo právní moci dne 2.6.2014 a žaloba byla uplatněna dne 22.12.2017, tedy po uplynutí 3 leté promlčecí lhůty, a to i včetně započítání šestiměsíční lhůty při projednání nároku u žalované.

4. Mezi účastníky není sporu v tom, že dne 8. 11. 2016 žalobce uplatnil u žalované žádost o náhradu škody ve výši 238 540 Kč v důsledku řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalovaná stanoviskem ze dne 19. 1. 2018 nárok žalobce odmítla. Dále mezi účastníky není sporu v tom, že dne 7. 4. 2010 vydal Městský soud v Praze rozsudek, č.j. [REDAKCE] jímž byla povinnému B [REDAKCE] G [REDAKCE] uložena povinnost zaplatit společnosti Sunkins a.s. částku 1 012 048 Kč s příslušenstvím a náhradu nákladů řízení ve výši 109 528 Kč. Na rozsudku byla vyznačena doložka právní moci dne 18. 5. 2010. Dne 12. 4. 2011 vydal Okresní soud Praha-východ usnesení č.j. [REDAKCE] jímž byla pro uspokojení této pohledávky nařízena exekuce. Jejím provedením byl pověřen žalobce. Povinný podal proti tomuto usnesení odvolání s odůvodněním, že po celou dobu nalézacího řízení se zdržoval mimo ČR, a proto mu byly písemnosti Městským soudem v Praze podle § 50d odst. 1 o.s.ř. doručovány neúčinně. Dne 27. 8. 2012 vydal Krajský soud v Praze usnesení č.j. [REDAKCE] jímž odvolání povinného zamítl s odůvodněním, že povinný neuplatnil způsobilý odvolací důvod. Zároveň soud konstatoval způsobilost exekučního titulu ve smyslu § 40 odst. 1 písm. a) exekučního řádu a jeho vykonatelnost pro stránce formální i materiální. Dne 17. 2. 2012 vydal Okresní soud Praha-východ usnesení č.j. [REDAKCE] jímž byla ve výroku I. exekuce zastavena dle § 268 odst. 1 písm. a) o.s.ř. a § 52 odst. 1 exekučního řádu, protože při doručování exekučního titulu nebylo postupováno v souladu se zákonem. Exekuční titul nebyl řádně doručen a není tedy vykonatelný. Výrokem II. bylo oprávněnému uloženo zaplatit soudnímu exekutorovi, tedy žalobci, náhradu nákladů řízení, nákladů exekuce ve výši 238 540 Kč a výrokem III. byla oprávněnému stanovena povinnost nahradit povinnému náhradu nákladů řízení ve výši 15 705,80 Kč. Dne 25. 4. 2014 vydal Krajský soud v Praze usnesení č.j. [REDAKCE] jímž bylo na základě odvolání oprávněného a soudního exekutora usnesení soudu I. stupně ve výroku I. potvrzeno, ve výroku II. změněno tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a ve výroku III. změněno tak, že soudní exekutor nemá právo na náhradu nákladů exekuce. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 6. 2014. Rozhodnutí s doložkou právní moci bylo doručeno žalobci dne 30.6.2014. Dále mezi účastníky není sporu v tom, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v tom, že byla nesprávně vyznačena doložka právní moci na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2010 pod č. j. [REDAKCE].
5. Mezi účastníky je však sporu v tom, zda v příčinné souvislosti s tímto nesprávným úředním postupem vznikla žalobci škoda.
6. Po právní stránce dospěl soud k následujícím závěrům: Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 cit. zák. odpovědnost za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit. Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem. Podle § 13 odst. 1 věty první zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Žalovaná vznesla v průběhu řízení námitku promlčení žalobou uplatněného nároku, proto se nejprve soud zabýval touto námitkou. Podle § 32 odst. 1 zákona č. 82/1998

Sb. se nárok na náhradu škody promlčí za tři roky ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Je-li podmínkou pro uplatnění práva na náhradu škody zrušení rozhodnutí, běží promlčecí doba ode dne doručení (oznámení) zrušovacího rozhodnutí. Dle ust. § 35 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců. Jde-li o náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem, není rozhodné, kdy došlo k nesprávnému úřednímu postupu, nýbrž kdy došlo ke vzniku škody. U nároku z odpovědnosti za nesprávný úřední postup se uplatní pouze tříletá subjektivní promlčecí doba, která počíná běžet okamžikem, kdy se poškozený dozvěděl o vzniku škody. Okamžik vzniku škody je významný potud, že subjektivní promlčecí doba nemůže začít běžet dříve, než škoda vznikla. Poškozený se dozví o škodě tehdy, když má k dispozici údaje, které mu umožňují podat žalobu o náhradu škody u soudu, tj. kdy nabyl vědomost o rozsahu majetkové újmy vyjádřitelné v penězích. Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. [REDAKCE] kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce, nabylo právní moci dne 2. 6. 2014, tento den lze tedy považovat za nejzazší datum, kdy se žalobce o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá, dozvěděl. Dle § 605 občanského zákoníku lhůta nebo doba určená podle dnů počíná dnem, který následuje po skutečnosti rozhodné pro její počátek. Konec lhůty nebo doby určené podle týdnů, měsíců nebo let připadá na den, který se pojmenováním nebo číslem shoduje se dnem, na který připadá skutečnost, od níž se lhůta nebo doba počítá. Není-li takový den v posledním měsíci, připadne konec lhůty nebo doby na poslední den měsíce. Polovinou měsíce se rozumí patnáct dnů a středem měsíce jeho patnáctý den. Je-li lhůta nebo doba určena na jeden nebo více měsíců a část měsíce, počítá se část měsíce naposled. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty pracovní den nejbližší následující. Tříletá promlčecí doba tak počala běžet dne 3. 6. 2014 a uplynula nejpozději dne 3. 12. 2017. Žalobce svůj nárok u soudu uplatnil dne 27. 12. 2017, tedy po uplynutí promlčecí lhůty, a to i při zohlednění stavění běhu promlčecí lhůty dle § 35 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. S ohledem na promlčení nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy a vznesené námitky promlčení žalovanou, tak soud žalobu v celém rozsahu zamítl, aniž se mohl zabývat věcnou stránkou sporu (výrok I.).

7. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř., dle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přízná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Podle § 151 odst. 3 o. s. ř. účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přízná soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním předpisem. Paušální náhrada zahrnuje hotové výdaje účastníka a jeho zástupce; nezahrnuje však náhradu soudního poplatku. Podle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, činí výše paušální náhrady pro účely § 151 odst. 3 občanského soudního řádu 300 Kč za každý úkon. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku a přiznal žalované právo na náhradu nákladů řízení ve výši paušální náhrady podle výše uvedené vyhlášky, když žalovaná, která nebyla v řízení zastoupena zástupcem podle § 137 odst. 2 o. s. ř. a nedoložila výši svých hotových výdajů, učinila v této věci tři úkony (vyjádření k žalobě, účast na jednání soudu dne 18. 4. 2018 a 26. 4. 2018). Lhůta k plnění ve výroku o nákladech řízení byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř.; k určení lhůty delší nebo stanovení plnění ve splátkách neshledal soud důvod.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Odvolání je třeba podat ve dvojnásobném vyhotovení.

Nesplní-li žalovaný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 26. dubna 2018

Mgr. Zdeňka Burdová, v.r.
samosoudkyně